

Чичо Петко не мръдна. Той сви жилести юмруци и изгледа насъбралите се селяни:

Дяволът! — изпъшка той глухо и сетне внезапно попита: — Има ли между васъ храбри хора?

Кой отъ васъ желае да дойде съ мене да го пипнемъ? Страхувате ли се, а?

Селянитъ мълчаха. Нѣкои наведоха глави. Той спрѣ продължителенъ погледъ на тѣхъ:

— Ще устроимъ хайка. . . Ще съберемъ по-младитѣ и ще тръгнемъ по диритѣ му. Ако искате, ще подгонимъ всички звѣрове, та да спасимъ отъ тѣхъ селото. . . Кой отъ васъ иска?

Настѣпи тишина. Чувахе се тежкото, сподавено дишане на тия, които бѣха въ първитѣ редове. Изведнажъ, неочаквано за всички, единъ гласъ изрѣмжа:

— Азъ, бай Петко!

Единъ високъ, едѣръ момѣкъ разбута всички и застана предъ смаянитѣ селяни. Това бѣ Вълканъ Мечката отъ горната махала. Той стоеше съ високо зирната глава и смѣло гледаше предъ себе си. Рунтавиятъ му калпакъ бѣ нахлупенъ низко, но стоящитѣ до него виждаха, че лицето му бѣ спокойно и твърдо.

— Ти ли, Вълкане? — попита го повторно чичо Петко.

— Азъ ами, кой другъ! — отвърна Вълканъ усмихнатъ.

— Добре. Тебе и безъ това те турямъ въ смѣтката.

Селянитѣ си отдѣхнаха. Твърдятъ тогнъ на тоя младъ гигантъ ги успокои.

— Другъ кой ще дойде?

Чичо Петко спрѣ погледъ на бай Горановия синъ, Дамянъ:

— Ти, Дамяне? Нали той изяде вашия волъ? Или ти скоро забрави. . . и той го стрелна съ насмѣшливъ погледъ.

Дамянъ се поколеба, смутенъ и избърканъ, после отвърна:

— Че и азъ. . . какво? . . . Е па, ще дойда!

Чичо Петко започна да ги вика по редъ:

— Марине, ти ще дойдешъ!

— Не, не. . . азъ таквозъ. . . имамъ работа. . . Кравата вчера се отели. . .

Маринъ се опитваше да намѣри оправдание. Но селянитѣ взеха да му присмиватъ. Тѣ бѣха се напълно

Иванъ Мартиновъ

Ловъ на вълци 2)

успокоили и нѣкои намираха предложението на Чичо Петко за твърде разумно.

— Хайде, Марине, какво ще му мислишъ? Иди, па не се страхувай! Нѣма кой да открадне телето. . .

— Хайде, синко, хайде! — тупаше го по рамото дѣдо Димо. — Вземи на дѣда си пушката, оная, кремаклийката, дето съмъ трепалъ съ нея поганци презъ турско. . .

Нѣмаше що да прави Маринъ — съгласи се. Съгласиха се и други селяни. Най-много бѣха младитѣ. Внезапно въ тѣхъ се бѣ появила смѣлостъ, такава една голѣма смѣлостъ, която запали цѣлото село.

Тѣ се събраха въ кръчмата на Добри и уговориха.

Ще тръгнатъ довечера, когато се смрачи. Ще взематъ старитѣ пушки, останали още отъ освобождението, а единъ ще прибѣга до града за барутъ и патрони. Тѣзи, които нѣмаха пушки, ще донесатъ друго оружие: единъ пишовъ, другъ — сѣкира, а трети — каквото намѣри въ зимника. Образува се цѣла потеря. Никой не очакваше, че работата ще вземе такъвъ край.

На излизане събранието реши да пийнатъ за успѣха и за здравето на всички. Добри налѣ гореща сливовица. Започнаха се наздравици. Тѣкмо се канѣха да викнатъ „ура“, и вжтре се втурна запѣхтанъ дѣдо Станчо, бившиятъ пждаръ, вече доста старъ и немоощенъ.

— Брей, момчета, чакайте! Какво правите? Накжде безъ мене?

Той се спрѣ по срѣдата на кръчмата и започна да обяснява на слисанитѣ селяни:

— Научихъ азъ за хайката и кръвта ми кипна. Нали знаете, имамъ млада кръвь. . . На младини презъ турско съмъ хайдутувалъ по Балкана. Помня още Добря Воевода. . . Та лежахъ, санкимъ, боленъ на одѣра и идва снахата: „—Тейко, ще отиватъ, каже, звѣра да гонятъ“. — Та кой звѣръ? — питамъ „— А че този, дето изяде овцетѣ на Петко Топала“. — Така ли? — кипнахъ азъ. — Брехъ, рекохъ си на ума, та кжде безъ мене? Па грабнахъ

старата бердана, оная сжщата, дето ходихъ съ нея изъ Балкана, и ето ме при васъ. . . Хайде сега, наздраве, юнаци!

— Наздраве, дѣдо, наздраве!

— Господъ да ти дава животъ и здраве!

— То животъ, синко, не остана, а здраве нека на васъ да даде. Тя, моята се видѣ, ами докато съмъ живъ, баремъ еднажъ още да ѣ чужа гласеца! — рече той и потупа ръждивата пушка. — Я гледайте! — посочи той острия си ножъ, който висѣше на лѣвата му страна.

— Аа, ти имашъ и кама!

— Имамъ, я. Антика е тя, стара, като дѣдо ви Станчо. Отъ Влашко си я донесохъ. . .

— Та ти си цѣлъ комита!

— Браво, дѣдо Станчо, браво!

Дружината се измѣкна навънъ съ викове и крѣсѣци. Бѣха решили да избератъ Вълканъ Мечката, като най-неустрашимъ, за предводителъ, а чичо Петко за неговъ съветникъ и помощникъ.

Тѣ се прѣснаха по домоветѣ си, за да починатъ, да се приготвятъ и се простятъ съ домашнитѣ си.

Следъ обѣдъ азъ тихичко се промѣкнахъ къмъ чичо Петко.

— Чичо, ей, чичо, — замолихъ му се азъ, — вземи и мене, бе чичо!

— Млѣкъ, да не съмъ те чулъ!

Но азъ упорствувахъ:

— Вземи ме, па на лѣто ще ти паса овцетѣ. . . — молѣхъ му се азъ.

— Ти лудъ ли си, Ванко! Че деца ходятъ ли зимно време въ гората?

— Ама, нали ще бжда съ васъ?

— Ами, ако се случи нѣщо?

— Че какво ще се случи?

— Я вълкъ, я мечка ни нападне. . .

— Ще стреляме. Нали имаме пушки?

Чичо се поколеба. Азъ доловихъ това колебание и настояхъ. Той се съпротивляваше: не бѣше сигуренъ въ себе си и въ успѣха на другитѣ.

— Не може. Ще се простудишъ. Ноше е студено.

— Ще облека на баба кожуха. На вижъ, царулитѣ ми сж здрави.

— Ами майка ти, тя какво ще каже? Пита ли я нея?

— Не съмъ още. Ама ти ме вземи, та тя лесно ще склони.

(Следва)

Срещу предплатенъ годишенъ абонаментъ — 60 лв. за 40 броя — всѣки абонатъ на в. „Барабанче“ получава като подарѣкъ хубавата книга „Шарена градинка“, написана отъ нашия редакторъ Любомиръ Дойчевъ, и една „Барабанска карта“, която дава редъ права на притежателитѣ ѣ. Ето защо още днеска се абонирай за в. „Барабанче“. Ул. 15 ноемврий № 5 — София,